

Tamaran (Part I)

2008-05-19 09:27:53

S'ha fet fosc i el capvespre ho cobreix tot. Lentament la gent amb la cara cansada torna a casa. Canviar-se de roba, sopar i potser veure la televisió una estona. Després anar a dormir i alguns, els més afortunats, gaudir d'una estona d'amor nocturn. Amb l'olor de la sal que ho impregna tot. Després les parets respiraran records dins de les cases silencioses esperant que les alarmes dels telèfons mòbils, les minicadenes musicals i els despertadors —cada cop més oblidats—, comencin a escridassar els seus amos i fer-los tornar al nou dia.

L'autobús ha sortit de la ciutat camí del sud. Els pocs vianants han adoptat un posat pensarós i resten en silenci com si atenguessin qualsevol renou sospitós de l'automòbil. El viatge tot i que es curt, sembla un viatge iniciàtic. Molts el realitzen a diari, d'altres només de forma puntual. Forasters i estrangers també coneixen el camí. Per a uns aquest trajecte no és més que un element més en la seva rutina, una anada i una vinguda més. Per a d'altres representa una aventura, amb el mapa a la motxilla. La gran ciutat comença a allunyar-se darrera dels vidres de l'estela que deixa el vehicle i la nit s'encarrega de fer que la urbs esdevingui quasi un miratge. Com una visió més en aquesta món fet de deserts. La carretera és un camí que marca el destí. És fàcil sentir la presència de la mar. De vegades, sobretot si hi ha la lluna penjada en el cel, el reflex de l'astre sobre l'aigua dibuixa una franja il·luminada al costat de l'autovia. El mar sempre està present; i l'olor de l'aire salat entra per les finestres com si fos una brisa de marinada que ajuda a alguns passatgers a fer volar els seus pensaments.

De vegades els llums dels poblets arriben a la carretera i fan que aquesta terra sigui més humana, demostren que en aquesta illa, tots estem junts. Que la nit és només un pas perquè arribi el demà. Una condició obligada per tornar a renéixer.

Un noi recolza el seu cap sobre l'esquena d'una noia. Són totalment diferents però se senten units. Com la resta de persones que viatgen cap el sud no parlen. Ha estat un dia llarg amb moltes coses a fer per la capital i ara l'esgotament comença a passar factura. Tampoc no hi ha moltes coses a dir. Han parlat moltes vegades de tot: cap a l'esquerra i cap a la dreta, amb les qüestions afirmatives i les negatives defensades. Amb tots els ets i uts. A poc a poc es deixa guanyar per la son. Té ganes de descansar devora ella, oblidar on està i pensar només en ella. En la nit que avança. Sap que es fàcil deixar-se inundar per la presència d'ella i per això no oposa cap mena de resistència. Només deixa fer. De vegades però, obre els ulls i intenta endevinar quant queda per arribar: uns hivernacles el fan pensar també en seu país, allà també hi ha hivernacles devora la mar. També hi ha coses que li fan por d'aquella terra que ara trepitja, ella ja ho sap. Però potser per això decideix tornar a tancar els ulls i refugiar-se en la seva nit i que ella amb el seu jersei de llana —les nits refresquen una mica en aquesta racó de món—, li gronxi els pensaments. Els cabells rinxolats d'ella marquen el seu passat indígena. Un

::: A l'ombra de l'atzavara /// mariano arranz i muñoz :::

Tamaran (Part I)

passat que ell encara està descobrint i que està ple d'històries que s'entrecreuen i que creixen i moren. Com les plantes que creixen en aquesta terra aspra, com els cardons, les tabaibes. Un món que sempre ha existit, i que com un miratge més de l'illa s'aferra per no desaparèixer.

L'aire que entra per les finestres superiors de vegades fa arrufar el nas al noi que continua agafat a la seva acompanyant. El seu bot salvavides, el seu coixí, el seu antídote contra la solitud. L'agafa del braç i ella no diu res, no el molesta ni li pertorba la son. Mentre tant les llums dels poblats continuen tatuant el paisatge nocturn. Ella no atura de mirar a través del vidre. És la foscor el que veu, però també es veu a ella mateixa reflexada en el vidre i el seu estimat que agafat del braç d'ella, reposa en silenci. Ella de vegades també es deixa superar per l'esgotament del dia i s'abraça més a ell per tal de refugiar-se de la nit.

Però de cop i volta, l'impacte de forts reflexos lluminosos travessen les seves parpelles i li fan obrir els ulls, gairebé, forçada. Ell ja s'ha mig despertat des de que les aturades del xofer per deixar baixar els viatgers han estat més freqüents. Una mirada perduda els dóna confiança.

S'ha de caminar una mica des de l'aturada de l'autobús fins a casa. Caminen comentant els diversos locals oberts a disposició dels turistes i no es deixen de sorprendre com aquella terra està massa disposada a deixar-se vexar per aquella horda que poc respecta el silenci del desert. I no saben com no poden aquests turistes olorar la sal que puja de la mar.